

Міла Калиновська

БАБУСИНІ ПЕРЛИНКИ

ДЛЯ КОЖНОЇ ДИТИНКИ

Казки для дітей від 5 до 195 років

УДК 341.485(477)

К 17

Калиновська, Міла

К 17 Бабусині перлинки для кожної дитинки : Казки для дітей від 5 до 195 років / Міла Калиновська, 2026. – 48 с. : іл.

ISBN 978-617-7754-78-6

Кожен рік життя дарує нам одну перлинку досвіду. Вона утворюється з мільйонів усмішок і сльозинок, із перемог і втрат. Рік за роком ми поступово збираємо свої перлинки досвіду і нанизуємо їх на шовкову нитку життя — так створюємо своє чудове намисто. Радощі роблять його яскравим і сяйливим, а труднощі — міцним. Кожна людина збирає свою скарбничку досвіду. Та найяскравіші перлини у цьому намисті з'являються з досвіду любові. Цей скарб не можна купити ні за які гроші світу. Він передається від мами до дитини. Від бабусі до онуків. Від серця до серця...

Для широкого кола читачів.

Всі права захищено.

Жодна частина цієї книжки не може бути відтворена в будь-якій формі без письмового дозволу власника авторських прав.

Ця казка про мудрість жіночу
і розуміння,
що інколи вижити можна
з мішечком насіння...

Це одна з мільйонів історій Голодомору... Пів сторіччя минуло з того часу, як я її почула від своєї бабусі. У лютому 2022 року сльози лились без упину, і ця історія почала стукати до мене: «Напиши про це! Напиши!...»

Мені снилась молода і красива бабуся. Така, якою я її ніколи не бачила. Мабуть, саме такою вона і була тоді, коли залишилася сама з маленькими братиком і сестричкою, сам на сам із цією бідою... Бо їй було лише двадцять років, коли в Україні лютував Голодомор... Бабуся розповідала, що врожай пшениці був щедрий і наче все гаразд, а хліб у людей забирали до останнього зернятка... А згодом не тільки хліб... Вона зметикувала, що коїться, і навесні засіяла весь свій город гарбузовим насінням. Бо побачила, що гарбузи лихих людей не цікавлять. І так врятувала братика з сестричкою і свого первістка синочка, мого батька, який народився влітку 1933 року...

Цю історію знають усі в нашій родині, бо на кожен день народження я почала дарувати своїм дітям маленький мішечок гарбузового насіння як символ життя нашого роду. Мені здавалось, що це дуже важливо – передавати з покоління до покоління все, що ти знаєш про своє коріння...

І дивна річ: коли я питала у друзів про їхніх пращурів, мало хто знав навіть ім'я своєї прабабусі чи прадідуся. Добре, коли знання завершувались на четвертому коліні. Чому так?

Хтозна...

Якось мені доля подарувала знайомство з людиною, яка знає тисячолітню історію роду.

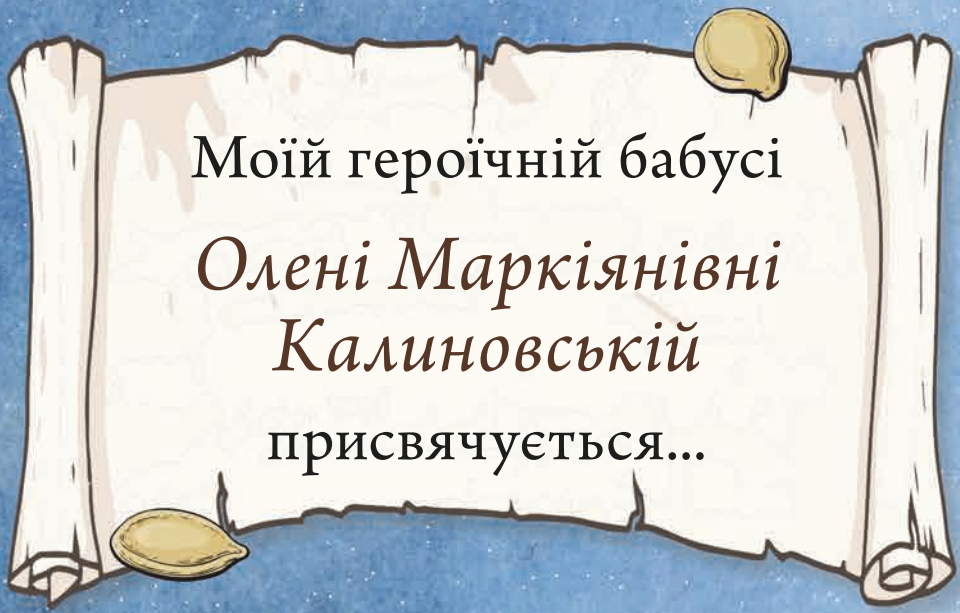
«Ого! Так буває?» — замислилась я. Може, нам навмисно обрубують коріння? Щоб не пам'ятали справжню історію своєї землі? Бо як океан складається з крапель, так і історія рідної землі складається з маленьких родинних історій... Але коли кожне друге покоління масово винищується, біжить світ за очі від лиха війни, то губиться багато важливих речей...

У лютому 2023-го історія моєї бабусі написалась наче сама, як казка для всіх онуків нашої землі. І у мене склалося враження, що її писала не я, а бабуся... Я ж була олівцем у її руках... Як дев'яносто років тому вона взяла гарбузове насіння і заходилася сіяти, так і я посіяла казку-оберіг, щоб вона проросла у кожній родині силою любові та жаги до життя.

Equine
Botanist
Mathematician
Physician
Engineer
Journalist

Моїй героїчній бабусі

*Олені Маркіянівні
Калиновській*

присвячується...

МІШЕЧОК
ГАРБУЗОВОГО
НАСІННЯ

Казка-оберіг

К олись давним-давно, дуже-дуже давно, не нині,
жили собі люди не «ух ти», тобто не так, як зараз ти.

Було в них дуже багато роботи,
весною сіяли та пололи від понеділка і до суботи
і тільки в неділю відпочивали,
співали гарних пісень, рушники вишивали.

Влітку й восени врожай збирали.
В кожному дворі по дві корови тримали,
а ще й домашньої птиці було чимало.

Так із ранкової до вечірньої роси
гомонило село на різні голоси...

Люди жили у єднанні з природою.
З землею балакали, домовлялись з погодою.
Пшениця колосилась золотими ланами.
Збирали її селяни серпами та своїми руками.
А пшениця в тих краях була добротна і чиста,
сонячна і красива, як бурштинове намисто.
Але ж налетіла на ту землю гидота дволика,
І накрило людей горе велике.
Бо скільки б земля пшениці не вродила,
забирала все до останнього зернятка бісова сила.
Але ж згодом не тільки хліб забирала,
а геть усе, що люди на городах надбали
та на зиму в льохи сховали...
Тож про важкі часи моя казка,
але не лякайся, послухай, будь ласка...

Жила у ті часи пані Олена —
роботяща, розумна, весела.

Мала стрункий стан, гарну вроду
та магічний вплив на природу...

Так сталося, що залишилась найстарша з усього роду.

Двадцять років їй було, не так вже й багато,
довелося без батьків братика з сестричкою доглядати.

Засватав її парубок кароокий,
веселий, статний та високий!

Вийшла заміж Оленка, та недовго любила,
чоловіка на службу забрали, знов сама залишилась.

Замислилась вона, як би їй обдурити ту гидоту,
щоб не забрала знов плоди її роботи.

І чим же братика з сестричкою годувати,
коли вигрібають усе, аж гудуть лопати?

